

de weekendgids

Trouw | zaterdag 21 augustus 2010 | degids@trouw.nl | redactie: Harmen van Dijk, Onno Havermans

45

Beatrijs Verliefd op de baas

tuin Rotsplanten

fietsen op Tholen

reizen Sprookjesachtig Cappadocië

museum Naturalis opent zijn depot

koken met Karin, zonder zakjes

haven IJmuiden

Samen leven in een woongroep

De belangstelling voor woongroepen is nog steeds groot. Stichting Timon opent binnenkort haar twaalfde groep, waarin behalve de kernbewoners ook jongeren worden opgenomen die extra steun nodig hebben. „Ook na 25 jaar is het nog geen probleem om geschikte mensen te vinden.”

'Meewoner' Dorothea Wiggerts plukt muntblaadjes in de tuin van de Hodshonhof, waar bewonersdochter Fleur buiten speelt.

De kracht van een

Somajeh Ghaemina

Dit najaar wordt een droom van Marko en Hanneke Roelofsens werkelijkheid. Dan verruult het jonge echtpaar met baby zijn huidige appartementje voor een woning in een woongroep. Samen met vier andere stellen en drie singles gaan zij samenleven en daarbij zes jongvolwassen 'meewoners' vrijwillig ondersteunen. Een van hen is een tienermoeder. „We worden geen hulpverleners, maar goede burens die samen dingen gaan doen”, zegt Marko Roelofsens. „Sommigen vinden dat idealistisch. Voor ons is het geen groot offer. Wij vinden het leuk om op deze manier ons leven te delen met anderen.”

Tegen de heersende trend van het individualisme in, is er een groeiende groep mensen die er voor kiest om in een woongroep te leven én daarnaast belangeloos een jongere medebewoner te helpen. Vijftientig jaar geleden begon Stichting Timon voor het eerst een dergelijke woongroep: een woon- en leefverband waarin naast vaste bewoners ruimte is voor jongvolwassenen van 18 tot 30 jaar, zogenaamde meewoners, die tijdelijk een sociaal netwerk en professionele begeleiding nodig hebben op weg naar volledige zelfstandigheid. De vaste bewoners, kernbewoners genoemd, bieden het sociale netwerk, structuur en veiligheid en helpen de jongeren met praktische zaken. De professionele hulp komt van een ambulante begeleider van Timon Jeugdzorg.

Het aantal woongroepen groeit gestaag. Dit najaar opent de twaalfde woongroep van Timon haar deuren in de Utrechtse nieuwbouwwijk Leidsche Rijn. „Zelfs na 25 jaar is het over het algemeen geen enkel probleem om geschikte mensen te vinden”, zegt Sjoerd Poorta, die de kernbewoners coacht. „Het zijn bevolegde mensen die een warm hart hebben voor jongvolwassenen. Naast hun werk en gezin geven zij bewust prioriteit aan gastvrijheid. De christelijke levensovertuiging is hun drijfveer om ruimte te maken voor anderen.”

Poorta ziet nieuwe, soortgelijke initiatieven. „Maar ik zie ze soms ook snel weer verdwijnen. De behoefte aan dit soort gemeenschappen is wel aanwezig in de maatschappij, maar de prijs die er voor moet worden betaald – veel energie en weinig privacy – is voor velen te hoog. Bij onze woongroepen is er een goede balans tussen privacy en het samenleven. Ieder heeft zijn eigen voorkeur.”

Het unieke van dit concept is volgens regiomanager Jaap Meerveld de combinatie van de professionele hulp aan de jongeren en het contact met de vaste bewoners. „De jongeren wonen niet in een instelling, maar doen mee aan het gewone leven. Ze zijn gelijkwaardig aan de kernbewoners. Hun burens kunnen rolmodellen zijn voor hen. Hun omgang is heel natuurlijk. Vindt een jongere het bijvoorbeeld moeilijk om alleen te gaan sporten, dan kan een kernbewoner meegaan. Voor de jongere is de woongroep een veilige plek om te

'Help je ze niet, dan vallen ze tussen wal en schip'

leren, te oefenen en te kijken of zelfstandig wonen haalbaar is. De meeste jongeren maken die stap.”

De hulp aan de jonge 'meewoners' wordt gefinancierd vanuit diaconieën, de AWBZ en de WMO. Maar sinds de psychosociale hulp niet langer vanuit de AWBZ wordt bekostigd, staat die hulp onder druk. Steeds vaker moet Timon een beroep doen op de gemeenten. Van Meerveld: „Deze jongeren hebben geen ernstige psychiatrische problema-

tiek, maar ze kunnen ook nog niet zelfstandig wonen. Het is steeds zoeken naar de juiste vorm van financiering. Help je ze niet, dan vallen ze tussen wal en schip.” Hanneke en Marko Roelofsens gaan zich helemaal settelen in de Utrechtse woongroep. „We willen ons kind juist iets meegeven door in een woongroep te wonen. Het is goed om mensen tegen te komen die je zelf niet zou hebben uitgezocht in je vriendenkring. Als zij er niet zijn, mis je hun geluid.”

'Wij leven gewoon het leven samen,

In de Amsterdamse woongroep Hodshonhof ondersteunen gezinnen en singles vier jongvolwassenen om zelfstandig te leren leven.

Somajeh Ghaemina

In een zonnige tuin in hartje Amsterdam, om de hoek bij museum de Hermitage, klinkt een grote bel. De vrolijk ingerichte tuin van de historische Hodshonhof, die in de 19de eeuw werd gebouwd, stroomt langzaam vol met grote en kleine bewoners. Aan een grote, witte picknicktafel schuiven ze aan: vandaag zeven volwassenen en zes kinderen. Pasta met vis en een frisse

salade staat op het menu.

Drie keer per week eten de bewoners van de woongroep Hodshonhof, onderdeel van stichting Timon, samen. De woongroep bestaat uit 'kernbewoners': gezinnen en alleenstaanden die er minimaal vijf jaar zullen wonen, en vier 'meewoners': jongvolwassenen die tijdelijk in de woongroep wonen en worden ondersteund om zelfstandig te leren leven. Apart leven ze in hun eigen appartement, hebben ze een baan of studie, familie en vrienden. Samen delen ze een grote woonkeuken, een huiskamer en de tuin, die grenst aan de openbare hof. Regelmatig steken ze in de zomer een vuurtje aan en drinken koffie. Elke zondagavond bidden de bewoners samen, ze vieren verjaardagen, vergaderen en organiseren activiteiten dagen. Ze delen lief

en leed, of zoals bewoner Lianne van Siooten zegt: „we delen het leven met elkaar”.

Maar van een wooncommune à la jaren zestig en zeventig is hier geen sprake. „Het belangrijkste doel voor ons om in deze woongroep te wonen, is om de jongeren te kunnen helpen”, zegt Friso Klapwijk (32) in zijn gezellig ingerichte appartement met uitzicht op de gracht. De jonge ondernemer woont hier samen met zijn vrouw Jolanda en vier kinderen. Hoewel zij nadrukkelijk geen hulpverleners zijn, kunnen ze veel betekenen voor hun 'meewoners'. Klapwijk: „Voor de een is dat door samen een kopje koffie te drinken, voor de ander door hem op weg te helpen naar een baantje of het voeren van een goed gesprek. Maar je helpt ze voornamelijk door hun positieve

moderne manieren Beatris Ritsers

Vragen over de omgang met burens, collega's, familie, vrienden en kinderen kunt u sturen naar: Trouw, Beste Beatris, Postbus 859, 1000 AW Amsterdam. U kunt uw vraag ook elektronisch indienen via www.trouw.nl/beatris of via beste@beatris.com. Het archief van deze rubriek is te vinden op www.beatris.com

harmonieuze samenwerking en de indentele flirtpartijen. Dan kan de situatie zo genant worden dat u een andere baan moet gaan zoeken. Als hij uw gevoelens beantwoordt en op enig moment actie ondernemt om u het hof te maken, zodat u elkaar in de armen kunt vallen, dan is er tijd genoeg om af te spreken hoe dat voortaan op het werk moet. Als hij nooit een toenaderingspoging doet, betekent dat dat hij graag aantrekkings- en afstotingsspelletjes speelt en niet serieus in u is geïnteresseerd. Hoe teleurstellend ook, dan moet u hem als liefdespartner uit uw hoofd zetten en uw aandacht richten op mensen buiten uw werk. Maar uw baan hebt u dan in ieder geval nog.

Beste Beatris,

Als vriendinnen bij mij op bezoek zijn, hebben die soms de neiging om zelf de koffie in te schenken. Zelf zal ik nooit zomaar eten of drinken uit de keuken van iemand anders pakken, tenzij het me gevraagd wordt. Maar ik zie dit steeds vaker gebeuren ook bij mij thuis. Ik vind het niet echt prettig. Het geeft me het gevoel dat ik een slechte gastvrouw ben. Hoe zeg ik op een nette manier dat ik dat liever niet heb? Te initiatiefrijk bezoek

Beste Te Initiatiefrijk bezoek,

De beste manier is om uw gasten onopvallend via uw eigen gedrag te corrigeren. Als er iemand opstaat om naar de keuken te lopen, staar u zelf snel op, u haalt haar in en u zegt in het voorbijgaan: 'Wil je nog koffie? Ik zal het wel even voor je inschenken.' Voeg er eventueel aan toe: 'Ga maar zitten, ik doe het wel, ik ben de gastvrouw.' Dan kunnen ze niet anders dan op hun schreden terugkeren.

Beste Beatris,

Ik ben een gescheiden vrouw van 41 jaar en heb sinds een half jaar een nieuwe vriend. Af en toe praten we heel voorzichtig over trouwen. Ik weet dat hij mij op die dag graag in een witte trouwjurk zou zien. Zelf vind ik dat toch vreemd als je voor de tweede keer gaat trouwen. Ik heb mijn trouwjurk van mijn eerste huwelijk nog en hij vindt het niet bezwaarlijk als ik die aantrek. Ik denk dat dat mij te ver gaat. Graag uw kledingadvies voor als je voor de tweede keer gaat trouwen. Kan dat ook nog in het wit of is dat niet gepast? Tweede keer wit

Beste Tweede keer wit,

Een tweede huwelijk wordt in het algemeen minder spetterend gevierd dan een eerste. Een vrouw die voor de tweede keer trouwt draagt meestal geen klassieke witte bruidsjurk met alles erop en eraan. Verboden is het niet, maar zo'n witte jurk staat van oudsher symbool voor de prille jonge vrouw die een nieuwe fase van haar leven ingaat met echtgenoot en misschien kinderen, en dat is in uw geval niet aan de orde. Het voor de tweede keer dragen van de bruidsjurk die u nog in de kast hebt hangen zou ik sterk afraden. Die jurk is verbonden met uw eerste man en uw eerste huwelijk, en het is niet smaakvol om die weer te gebruiken. Niet tegenover uw ex, maar ook niet tegenover uw aanstaande, ook al zegt die dat hij geen bezwaar heeft. Een nieuwe man verdient ook een nieuwe jurk.

Ik raad u aan om een outfit te kiezen die u zelf mooi en passend vindt. Als u een drempeel ervaart voor de klassieke lange, witte bruidsjurk met sluier en sleep, moet u het niet doen. Een korte, witte jurk is al een stuk minder beladen, maar u kunt ook gerust iets kleurigs dragen.

Beste Beatris,

Sinds een half jaar heb ik (single vrouw van 35) een nieuwe baan en wat ik voor onmogelijk achtte is gebeurd: ik ben verliefd op de baas. Hij is tien jaar ouder dan ik en gescheiden. Hoewel ik weet dat het professioneel niet handig is, kan ik mijn liefde niet ontkennen. Op het oog lijkt hij mijn gevoelens te beantwoorden: flirterig gedrag, complimentjes, een lichte aanraking. Anderzijds komt hij soms zeer afstandelijk uit de hoek - meestal als ik een lichte toenaderingspoging doe. Intussen hebben we wel een nauwe band opgebouwd. Na het werk gaan we soms samen iets drinken, we delen persoonlijke weetjes met elkaar. Maar verder gaat het nooit. In mijn relatief korte carrière aldaar heb ik wel een paar goede prestaties geleverd, waardoor hij mij op professioneel vlak ook enorm is gaan waarderen. Zelf vind ik dat ik zonder woorden al genoeg heb laten zien dat er van mijn kant meer is. Voor de rest ben ik gruwelijk onderwerps en vind ik dat het initiatief van zijn kant moet komen. Maar wat als ik wacht op iets dat misschien niet komt? Hoe kan ik bepalen of hij ook meer voor mij voelt? Zal ik het hem toch maar op de man af vragen? Verliefd op de baas

Beste Verliefd op de baas,

Terughoudendheid is niet zozeer ouderwets als wel verstandig onder deze omstandigheden. U hebt al genoeg laten merken dat u in hem bent geïnteresseerd. Ga niet nog een stap verder door uw gevoelens op te biechten en hem te vragen om zich uit te spreken. De belangrijkste reden om er in dit stadium het zwijgen toe te doen is dat u mogelijk uw eigen glazen ingooit. Uw baas heeft al meer macht in de verhouding dan u, louter vanwege het feit dat hij de baas is. Als u zich op het intermenselijk vlak ook opstelt als de vragende partij, maakt u het hem te makkelijk. Het is aan hem om een initiatief te nemen om de verhouding naar een volgend niveau te tillen, en het risico van afwijzing te lopen. Zo groot is dat risico voor hem niet gezien uw non-verbale opstelling. Als deze man nog twijfelt, kan uw happygiedde van balans naar desinteresse laten doorslaan.

Een andere reden om niet uw liefde te verklaren is dat u uw positie op het werk in gevaar brengt. Stel dat u zich uitspreekt en hij wijst u af, dan is het afgelopen met de

Mededelingenbord in de Hodshonhof.

FOTO'S: MAAKTE JEELS

woongroep

Kookboek 'Grote Pannen'

Timon, een instelling voor jeugd- en (jong)volwassenenzorg, viert dit jaar het 25-jarig jubileum van haar woongroepen. Timon geeft daarom een kookboek uit, dat een kijkje geeft in de keukens van de woongroepen. 'Grote Pannen' staat vol met kookideeën voor grote groepen en is te bestellen bij Timon.

De stichting heeft woongroepen in Amersfoort, Amsterdam (twee), Culmborg, Enschede, Houten (drie), Rotterdam, Zeist en Zwolle. In het najaar opent Timon een nieuwe woongroep in Utrecht Leidsche Rijn. Kijk voor meer informatie op www.timon.nl

net een huwelijk'

energie en aandacht te geven."

Jolanda: „Hulpverleners werken met een plan, waarin doelen staan en hoe die te bereiken. De meewoners krijgen hulp vanuit Timon. Wij leven gewoon samen het leven met ze en dat brengt dingen voort. Het is een natuurlijk mechanisme."

Dorothea Wiggerts (24) is een van de meewoners van de Hodshonhof, die twee jaar geleden werd opgericht. „Ik wilde graag het huis uit maar durfde niet alleen te zijn", vertelt de Amsterdamse apothekersassistente. „Hier leer ik zelfstandig dingen te doen, maar heb ik ook een plekje voor mezelf. Het prettige aan een woongroep is dat je kunt aankloppen bij de andere bewoners. Het is opener dan met gewone burens. Laatst klopte ik aan bij medebewoner Jeroen, omdat mijn lamp in de

badkamer kapot was."

Terug aan tafel waar de bewoners van de Hodshonhof zo vaak samen eten. Waar de kinderen aan het begin moesten wennen aan (opvoed)regels van andere bewoners. „Waarom moet ik mijn bord leegeten en mijn buurmeisje niet? Nu zien de kinderen die verschillen niet meer, weten Jolanda en Friso Klapwijk. „We zijn gaan wennen aan elkaar, kennen elkaar en weten wie wat belangrijk vindt."

In natuurlijk zijn er soms spanningen en ruzies tussen bewoners. „Het is net als in een huwelijk", zegt Friso. „Je kiest ervoor om samen te leven. Dat levert veel mooie momenten op maar je komt elkaar ook tegen op momenten dat je dat niet wilt. Daar word je ook sterker van. Als individu en als groep."